

VID

LÄROVÄRKETS FÖR GOSSAR OCH FLICKOR

INVIGNINGSFEST

LÖRDAGEN DEN 28 SEPTEMBER 1895.

HELSINGFORS,
VICTOR PETTERSSON & C:OS TRYCKERI-AKTIEBOLAG,
1895.

Skolpsalm.

(Sjunges som N:o 260.)

Fader kär, Du växten gifver
Åt hvarje minsta markens strå;
Din sol densamma evigt blifver
För alla, som på jorden gå;
Oss lys och värm i lefnadsvåren,
Att rätt vi nytja ungdomsåren.

Du låter oss, o Herre, lära
Den bästa tröst, ditt häлга ord,
Och alt ditt värk och all din ära,
Som spörs i himmel och på jord,
Och hur i alla folkens öden
Din hand ger lifvet och ger döden.

Låt fröet gro till goda seder,
Till tanke klar och skicklig hand,
Åt far och mor till fröjd och heder,
Till gagn åt älskadt fosterland!
Så, när, o Gud, din skörd är mogen,
Enhvar för dig står redobogen.

F. G.

Festkantat.

I.

Du Allmakts Gud, inför din fot
Vi ödmjukt nederfalla.
O, tag i nåd vår bön emot,
Då här vi dig åkalla!
Blif Du det bärg, den fasta grund,
Hvarpå vårt värk vi bygga,
Blif Du det fasta hopp hvar stund,
Hvartill vi oss få trygga!

Se fågelns luftiga näste
Där uppe i löfvens skygd;
Till tak har det himmelens fäste,
Af strån dess stomme är bygd;
För alla vindar det gungar,
Men är dock så trygt ett bo,
Där nakna, små darrande ungar
Få moderlig vård, få ro!

Och Gud, som »Fader» vi kalla,
Vi skulle ej trygga oss till,
När minsta sparf ej får falla
Till marken, om Han ej så vill!
Nej, må vi blott värka — och bygga
Åt kommande släkten bon —
I tron på Guds hjälp vara trygga,
Beståndande bli i den tron!

Ett hem för kunskap uppfördt är,
Dess hörnsten är ditt Ord, o Gud,
Den visdom, som skall läras här,
Är dina hálga bud.

Men träd du Själ i detta hus,
Din kärleks eld där tänd hvar dag,
Upplys det med din sannings ljus
Och här din boning tag!

Ty eljes blir så mörkt och kallt
Det hem, där trefnad skulle bo,
Och värdelöst blir också alt,
Hvad man där lär — förutan tro.

II.

(En framtidssyn.)

(Fritt efter V. Rydberg.)

Vinternatten är kall och stum,
Stjärnorna tindra och glimma;
Ingen finnes i skolans rum —
Doft ljuder midnattstimma.
Månen blickar på staden ner,
Toma gator och torg den ser;
Snön ligger tung på taken —
Endast tomten är vaken.

Står där så grå vid salens dörr,
Skakar hufvud och hätta;
Ser en syn, som han ej sett förr:
— »Nej, jag begriper ej detta ...
Ser här en gåta, för mig för svår!»
Tänker — och tar i sitt skägg och hår;
Minnes dock snart sin syssla,
Går att ordna och pyssla.

Och nissar små
Från hvarje vrå
Nu skynda fram
Att torka dam
Från stolar och pulpeter;
Katedern ock
En ifrig flock
Sen putsar fin,
Med viktig min —
Vet nog hvad ordning heter.

En skrapar käck
Från golvet bläck,
En plockar upp
En papperstupp
Och i kamin den kastar:
En gnider här,
En fäjar där,
Euhvar är flink,
Och i en blink
Alt görs — ty tiden hastar.

I fönstret en nisse
Har satt sig ner,
På kyrktornens spiror
Han tankfullt ser.

Helt plötsligt han spörjer:
»Säg, tomtefar,
Hvad meningen är
Att vår skola har
Ett torn, som så liknar
Kyrkans par?»

En lång stund i tankar
Tomten står ...
Så smyger ur ögat
Fram en tår;

Han höjer sitt hufvud
Grått af år,
Och snart en förklarad
Blick han får.

»Hören, I nissar, en syn jag såg —
En syn, som jag aldrig skall glömma:
Hit kom af flickor och gossar ett tåg,
Så långt ni ej kunna er drömma!
Alla de satte sig tysta ner —
Ingen af dem nu lefver mer ...
Kände dem likväl redan —
Såg dem för hundra år sedan!

Jag deras ättlingar ock har sett —
Ren genom många leder —
Hur de i skolan ha samlat vett ...
Men hvarför de kommo hit neder,
Hvarför släkte på släkte snart
Blomstrade, åldrades, gick ... och hvar?
Ständigt jag mig har frågat
Och aldrig ens gissa vågat.

Nu plötsligt för mig ett ljus gått opp —
Hörde ju nissens fråga —
Sen blott på kyrkans smäckra topp
Och på vår spets, den låga!
Båda de visa mot himlen ju,
Därför de likna hvarann de tu,
Lära med samma tunga
Evigt hopp åt de unga!

Därför jag ock sett många led
Här genom skolan vandra;
Därför de blomstrat — och åldrats med —
Aflöst i tur hvarandra.
Alla ju fostrats för himlen opp,
Och blott för att vinna ett himmelskt hopp
Ha de i skola och kyrka
Lärt att den Evige dyrka!»

Och inom kort
De smyga bort,
De nissar små,
Hvar till sin vrå
Med tysta fjät de ila.
Sin tjänst de gjort,
I smått och stort,
Med mycken id
Vid midnattstid,
Och längta nu få hvila.

III.

Förläna, o Gud,
Vår skola ditt hägn,
Befrämja alt godt, den vill värka,
Befrukta dess sådd,
Låt ditt himmelska rägn
Och din sol den förkofra och stärka.

Se, från älskande hem
Hvarje år samlas hit
Unga ämnen att visdom sig lära;
Må de lära då främst
Att all kunskap och flit
Böra ha till sitt mål blott Din ära!

Må de lära sig ock
Att det finnes ett land,
Som är deras i fröjd och i smärta,
Och som därför också
Med de starkaste band
Håller fästadt vid sig deras hjärta!

När rustade sen
Med dygd och med vett
De, som fostrats vid vänliga härden,
Draga bort härifrån
Och, enhvar på sitt sätt,
Gå att kämpa i villande världen —

Må de kämpa då gladt,
Och må skönjas af det
Fälttecken, i striden de bära,
Att främst deras kamp
Gäller Sanning och Rätt,
Gäller *Füderneslandets* ära!

F. F.

Slutpsalm.

I Jesu namn dig, Gud, vi söka,
Välsigna du vår bildningshärd!
Den till ditt tempel vig och öka
I oss din nåd på lifvets färd
Gif att i alt vi här få lära,
Vi ytterst syfta till din ära!

Du lär oss bedja och arbeta,
Du lofvar, att du hjälpa vill;
Därpå vi lita, ty vi veta,
Du hägnar dem dig höra till.
Så slut oss i din kärleks armar,
Du barnavän, som dig förbarmar.

H. K.

